

CINEMIEN Film & Video Distribution

Entrepotdok 66
1018 AD Amsterdam
t. 020 – 627 9501
www.cinemien.nl
info@cinemien.nl

ABC Film Distribution

Kaasstraat 4
2000 Antwerpen
t. 03 – 231 0931
www.abc-distribution.be
info@abc-distribution.be

presenteren / présente:

Critics Week Best Film & First Film Special Mention & ISVEMA Prize & Cult Prize
- IFF Venetië

Geselecteerd voor de VPRO TIGER AWARDS competitie

Beeldmateriaal en persmappen van alle actuele Cinemien titels kunnen gedownload worden van onze site:

www.cinemien.nl

Link door naar PERS en vul in; gebruikersnaam: 'pers', wachtwoord: 'cinemien'

Lente. Vier jongens, levend in het hart van het eiland Sardinië, liften achter in een vrachtwagen mee van het platteland naar de voor hun onbekende kust. Daar rennen ze als wildemannen door de duinen richting de grootse zee. De tranen lopen de ene jongen over de wangen, de anderen zijn een moment met stomheid geslagen. Het is de eerste keer dat ze de zee met eigen ogen zien...

Zomer. Schapenhoeder Michele leeft een simpele bestaan in een hut in de bergen. Iedere avond melkt hij de kudde. Dan leert hij in een klein dorpje aan de zee de mooie Solveig kennen; een jonge Française die er drukdoende is bij de hang-gliding club. Hij bedrijft met haar voor het eerst in zijn leven de liefde. Een paar dagen later, turend over de zee waar een groot aantal boten en mensen zich verzamelen, ziet Michele de vleugels van een hang-glider drijven in de zee...

Herfst. Ziu Predu, een oude schaapsherder, is druk bezig met de voorbereidingen van het huwelijk van zijn kleindochter, Simona. Zijn dochter Francesca, die als non in een klooster te Carmela leeft, komt voor de gelegenheid naar huis. Francesca heeft al lange tijd niet meer zoveel drukte om zich heen gehad. Tot diep in de nacht wordt er gedronken, gezongen en kaart gespeeld. De volgende dag danst Francesca tijdens het bruiloftsfeest met haar vader en voor een moment wordt haar blik gevangen door een oude vriend. Er breekt een stortregen uit. De dag komt tot een eind en het feest loopt af. Als Francesca afscheid van haar vader heeft genomen neemt ze plaats in de bus, terug naar het klooster. Als gevangen staart ze door het busraam naar buiten...

Winter. Giorgio staat in de rij voor het postkantoor om zijn pensioen op te halen. Hij woont in een piepklein appartement. Giorgio koopt een kip en maakt die klaar, in afwachting van zijn afspraak met Palla. Hij kiest zijn beste pak uit. Hij dekt de tafel en haalt Palla op in de haven, waar ze net als andere prostituees haar geld verdient. Samen keren ze terug naar de flat, waar ze muziek maken zoals ze dat eerder blijkbaar ook al deden. Maar dan zakt Giorgio weg in een schijnbare slaap. Het lied klinkt door, over een wijds landschap, als in een droom. Er zijn veel mensen en iedereen lijkt gekomen om Giorgio bij te staan in zijn laatste reis...

In zijn eerste lange speelfilm vangt regisseur Salvatore Mereu vier seizoenen en vier verhalen in Sardinië. De regisseur bestudeert zijn thuisland met een antropologisch maar ook magisch realistisch oog: de kleine, archaïsche gemeenschap met z'n herders en boeren, die maar sporadisch in contact komen met de moderne wereld. De cast bestaat voor een groot gedeelte uit niet professionele acteurs, maar ook twee vermaarde actrices spelen mee: Caroline Ducey (Romance en The Soul Keeper) en de Israëlische Yaël Abecassis (Kadosh van Amos Gitai).

Ballo a Tre Passi

107 Min / 35mm / ratio 1.85:1 / Kleur / Italië 2003

Theatrale uitbreng in Nederland: Cinemien www.cinemien.nl

Theatrale uitbreng in België: ABC Distribution www.abc-distribution.be

Uitbreng op DVD: Homescreen www.homescreen.nl

Le Printemps. Quatre garçons, qui vivent dans le cœur de la Sardaigne, voyagent dans un camion de la campagne à la mer, pour eux totalement nouveau. Arrivé sur place, ils courent comme des sauvages dans les dunes direction la grande mer. On voit les larmes sur les joues d'un garçon, les autres sont stupéfiants pendant un long moment. C'est la première fois qui voient la mer.

L'été. Berger Michele vie une vie simple dans une cabine dans la montagne. Chaque soirée il traite le troupeau. Dans un tout petit village à la mer il fait la connaissance de la belle Solveig ; une jeune Française qui est très active chez un club en tant que deltiste. Pour la première fois de sa vie il fait l'amour. Quelques jours plus tard, fixant son regard sur la mer ou une masse de bateaux et des gens se rassemblent, Michèle voit les ailes d'un deltaplane flotter dans l'eau....

L'automne. Ziu Predu, un vieux berger est très occupé avec les préparations du mariage de sa petite fille, Simona. Sa fille Franchesca, qui mène une vie sacrée dans un monastère à Carmela, vient à la maison pour fêter cet événement. Franchesca n'a plus l'habitude d'être entouré par beaucoup de monde. Toute la nuit on boit, on chante et on joue aux cartes. Le jour suivant Franchesca danse avec son père au mariage et elle voit soudainement le visage d'un ancien ami. Une averse arrive. La journée se termine et la fête prend sa fin. Quand Franchesca part le lendemain après avoir pris congé de son père, elle retourne au monastère et regarde sombrement dehors dans le bus.

L'Hiver. Giorgio fait la file devant la poste afin de retirer son alimentation de pension. Il vit dans un tout petit appartement. Il achète un poulet, le prépare en attendant son rendez-vous avec Palla. Giorgio choisit son meilleur costume. Il dresse la table et fait rendez-vous avec Palla à l'aéroport, où elle gagne sa vie en tant que prostituée. Ils retournent à l'appartement, et jouent de la musique comme auparavant. Mais soudainement Giorgio s'enlise dans un sommeil. La chanson continue, sur un paysage ouvert, comme dans un rêve. Il y a une foule et tout le monde semble être venu pour accompagner Giorgio pour son voyage final.

Dans son premier long métrage le réalisateur Savatore Mereu lie 4 saisons et 4 histoires dans la Sardaigne. Il étudie son pays natal avec un œil anthropologique mais également magique et réaliste : la petite communauté archaïque avec ses bergers et fermiers, qui rentrent que de temps en temps en contact avec le monde quotidien. L'équipe de film consiste en gros d'une partie d'acteurs non-professionnels, mais aussi 2 actrices renommées : Caroline Ducey 'Romance et Soul Keeper' et l'Israélite Yaël Abecassis 'Kadosch de Amos Gitai'.

Ballo a Tre Passi

107 Min / 35mm / ratio 1.85:1 / Couleur / Italie 2003

Sortie théâtrale en les Pays-Bas: Cinemien www.cinemien.nl

Sortie théâtrale en Belgique : ABC Distribution www.abc-distribution.be

Sortie sur DVD : Homescreen www.homescreen.nl

BALLO A TRE PASSI - crew

Regie & Scenario/réalisation & scénario	: Salvatore Mereu
Camera/caméra	: Renato Berta, Renato Bravi, Nicolas Franik, & Tommaso Borgstrom
Montage/montage	: Paola Freddi
Muziek/compositeur musique	: Giampaolo Mele Corrigan
Production Design/décors	: Giada Calabria
Producent/produit par	: Andrea Occhipinti

BALLO A TRE PASSI - cast

Lente /Le Printemps

Andrea	: Daniele Casula
Macangiu	: Mauro Frongia
Peppeddu	: Angelo Botti
Istene	: Sebastiano Lai
Marieddu	: Tonino Fulgheri
Padre Marieddu	: Francesco Vedele

Zomer/L'été

Michele	: Michele Carboni
Solveig	: Caroline Ducey
Massimo	: Massimo Sarchielli
Peppuccia	: Roberta Perra
Peppeddu	: Francesco Barracca
Pera	: Domenico Arba

Herfst/L'automne

Francesca	: Yael Abecassis
Ziu Predu	: Pietro Arba
Giuseppe	: Simone Frongia
Simona	: Lisa Chessa
Maddalena	: Pietrina Menneas
Luca	: Carmine Recano
Agustin	: Agostino Sale
Giovanna	: Emiliana Gimelli

Winter/L'hiver

Giorgio	: Giampaolo Loddo
Palla	: Rossella Bergo
travestiet	: Alexandra Brancaccio

BALLO A TRE PASSI - over regisseur Salvatore Mereu

Salvatore Mereu is geboren in Dorgali op het eiland Sardinië (Italië) in 1965. Hij studeerde film aan de Universiteit van Bologna en aan de Nationale Filmacademie in Rome, waar hij in 1997 afstudeerde in de richting regie. Als student maakte hij 2 korte films: *Prima della fucilazione* en *Miguel*. *Ballo a Tre Passi* is zijn eerste lange speelfilm. Naast zijn werk als regisseur geeft hij ook les in beeldende kunst.

2003	Ballo a tre passi
1999	Miguel (korte speelfilm)
1997	Prima della fucilazione (korte speelfilm)

My only aim and ambition with *Ballo a tre passi* was to express on the screen a segment of life exactly as I had experienced it myself.

I tried put together emotions and ideas into a “choral” narration, which hasn’t got any cause-effect relationship, except for the physical contiguity of some protagonists. It presents, along the succession of the four seasons intentionally matching the age of the characters, the unusual days of Andrea, Peppeddu, Istene, Macangiu, Michele, Francesca and Giorgio.

The lives of the characters intertwine and seem destined to share the same ineluctable condition of loneliness. The action is set in “my” own Sardinia. A private place, sometimes simply longed for, always linked to a personal experience, almost always recognizable, though necessarily transformed in the narration.

Indeed, in the Supramonte mountains I met some “model” people, such as Michele, whose emblematic condition of ancestral isolation probably represents the last romantic bulwork of a world fatally destined to disappear, the world of migrant shepherds.

I was carrying out an inquiry for the Istituto Superiore Regionale Etnografico on the children who live inland and in Desulo, a mountain village in Gennargentu region I met children who rushed to meet the sea for the first time. Living with them, I unintentionally became the repository of their feelings and expectations. I must admit that I drew much of the energy necessary to make the film from the memory of their eyes.

Salvatore Mereu

BALLO A TRE PASSI - gesprek met regisseur Salvatore Mereu Conversation avec réalisateur Salvatore Mereu
--

Bron: tamtamcinema.com

Tell us about the production process for "Ballo a tre passi".

I met Arcopinto in Bologna a few years ago. I won the Axelotil prize for the short work Miguel and he suggested that I direct a feature length film. Then Andrea Occhipinti, who was initially contacted for the distribution, took on the project and Gianluca became executive producer. I shot the film in 10 weeks, much longer than the usual 6/7 weeks. The movie, chosen by Venice Critics' Week, won the Cult Network Award, and is now released in Italy.

How did you choose the non-professional actors?

In many cases I had written the parts thinking about people who I'd happened to bump into, I borrowed from reality and put it into drama. Like Pietro, a 67 year old shepherd from Orzulei who popped up during one of my scouting expeditions, and who was already an actor in Miguel. He lives alone in the countryside and he has an extraordinary face, wrinkled with history, where you can see truth etched in the lines. He was extremely busy with his work and to find a substitute for him and have him in the film I had to conduct long and difficult negotiations with other shepherds.

You used the Sardinian language. In what way?

I asked the actors to talk as they would do normally in their every day lives. The result is a mix between Italian and Sardinian. There are subtitles, but no dubbing, something that would have been almost impossible some time ago: Visconti was forced to dub the Sicilian fishermen in La terra trema, De Seta did the same with Banditi a Orgosolo. But now there's a lot of interest in the local reality, I'm thinking of films like Lacapagira by Piva, and the use of language can also become a strong point, and can almost give an exotic touch. When he saw an early rough cut, Arcopinto told me that the sounds give the same sensations as in the films of Kiarostami.

Sardinia is often portrayed in a stereotypical way.

I agree. I don't like films that concentrate on folklore or the beauty of the scenery. I feel more for films by directors like De Seta and the Taviani brothers. In Banditi a Orgosolo and Padre Padrone they showed Sardinia with an extraordinary depth.

In the last few seasons there have been interesting productions from the island. I'm thinking of "Arcipelaghi" by Giovanni Columbu and "Pesi leggeri" by Enrico Pau. Is this just a coincidence or a sign of a cinematographic reawakening?

In the last 2 to 3 years there have been quite a few changes. Finally it seems as though there's also going to be a local Film Commission set up. The key element to overcome the cinematographic marginalisation has been the article 8 state funding system, which also helped to produce the films by Columbu and Pau. They are genuine films. Arcipelaghi, as Tolstoy taught, talks about a universal story, starting from a microcosmic level. Unfortunately they weren't supported by a courageous distribution. So to talk about a movement or a school isn't right, and is somewhat premature.